

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι δρ. 8,—

Ἔτησίαι φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τετμήνιος 2,50

Τετμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 3 Αὐγούστου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὀμίλου, ὁ ὁποῖος ἡσχολεῖτο ἐρευνᾶν τὴν Βαστίλλην, ἦτο ἓνας ὑψηλὸς με φριζαρισμένα μαλλιά, καὶ με ὄψιν ἱλαράν, οἰνοπώλης εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου. Ὀνομάζετο Μπαρόν, ἀλλὰ τὸ παρατσούκλι του ἦτο Ζιροφλέ, (καρσοφύλλι), ἔχαιρε δὲ μεγάλης δημοτικότητος εἰς τὴν συνοικίαν, διὰ τὴν ἡγερὰν του φωνὴν καὶ τὴν εὐγλωττίαν του.

Ὁ Ζιροφλέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐν θριάμβῳ τοὺς ἀπελευθερωθέντας δεσμώτας, ἔφθασε καὶ εἰς τὸν διαδρόμον τῆς τρίτης Μπεριωδιέρας, ὅπου, καθὼς γνωρίζομεν, εὐρίσκετο καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ Μπόμπη.

Εἰς τὸ κεφαλόσκαλον, κρυμμένος ὅσον ἡμποροῦσεν εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἐστέκετο ὁ δεσμοφύλαξ Μπριού.

Τρέμων, μετὰ τὴν κόρη του εἰς τὴν ἀγκαλίαν του, ἐπερίμενε τὴν τύχην ποῦ τῷ ἐπεφυλάσσετο ἀπὸ τοὺς νικητάς.

Ὁ Ζιροφλέ διέκρινεν ἀμέσως τὸν δεσμοφύλακα καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὴν στολὴν του.

Ὁ οἰνοπώλης ἐστράφη καὶ τὸ πλῆθος, πειθήνιον, ἐσταμάτησεν ἐπίσης ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἐδῶ τὸν ἔχουμε, φίλοι! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλέ, δείχνων θριαμβευτικῶς τὸν Μπριού. Ἴδου εἰς τῶν ἀπαι-

σίων ὑπηρετῶν τοῦ τυράννου· πρέπει νὰ τὸν ἀνακρίνωμεν.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθησαν ἑκατὸν φωναί· ἀνάκρινέ τον· νὰ μᾶς πῇ ποῦ εἶνε οἱ φυλακισμένοι.

Ὁ Μπριού ἐπρόλαβε τὴν ἐρώτησιν, ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ τῷ κάμῃ ὁ οἰνοπώλης.

— Κύριοι, εἶπε μ' εὐγένειαν· κ' ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερο, παρὰ νὰ σᾶς

πληροφορήσω... Δὲν εἶμαι ὑπηρετὴς τοῦ τυράννου, καθὼς εἶπατε. Εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, σὰν καὶ σᾶς, κ' ἐβγαῖα τὸ ψωμί μου μετὰ τὸ ἐπαγγελμα τοῦ δεσμοφύλακος...

— Τὰ λόγια ἀρκοῦν! διέκοψεν ἓνας στρατιώτης, φέρων στολὴν ἐθνοφρουροῦ (διότι καὶ οἱ ἐθνοφρουροὶ ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλλης)· δεῖξε μας μόνον ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι.

— Ὅριστε, ἀπεκρίθη ὁ Μπριού, παρουσιάζων τὴν δέσμη τῶν κλειδιῶν· ὅα σᾶς ὁδηγήσω.

Τὸ πλῆθος ὤρμησε κατὸ πιν τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ ὁποῖος διευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Μπόμπη.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου εἶχεν ἐλκύσει, ὡς εἶδομεν, τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ τζόκευ.

Ὁ θετὸς πατήρ.

Ὁ Μπριού ἐξεκλείδωσεν. Ἀλλὰ πρὶν ἀνοιχθῇ τελείως ἡ θύρα, ὑπεχώρησεν εἰς τὸ σπρωξιμὸν τῶν νικητῶν, οἱ ὅποιοι ἐσπεύον νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν των, ἀνακαλύπτοντες καὶ νέον φυλακισμένον.

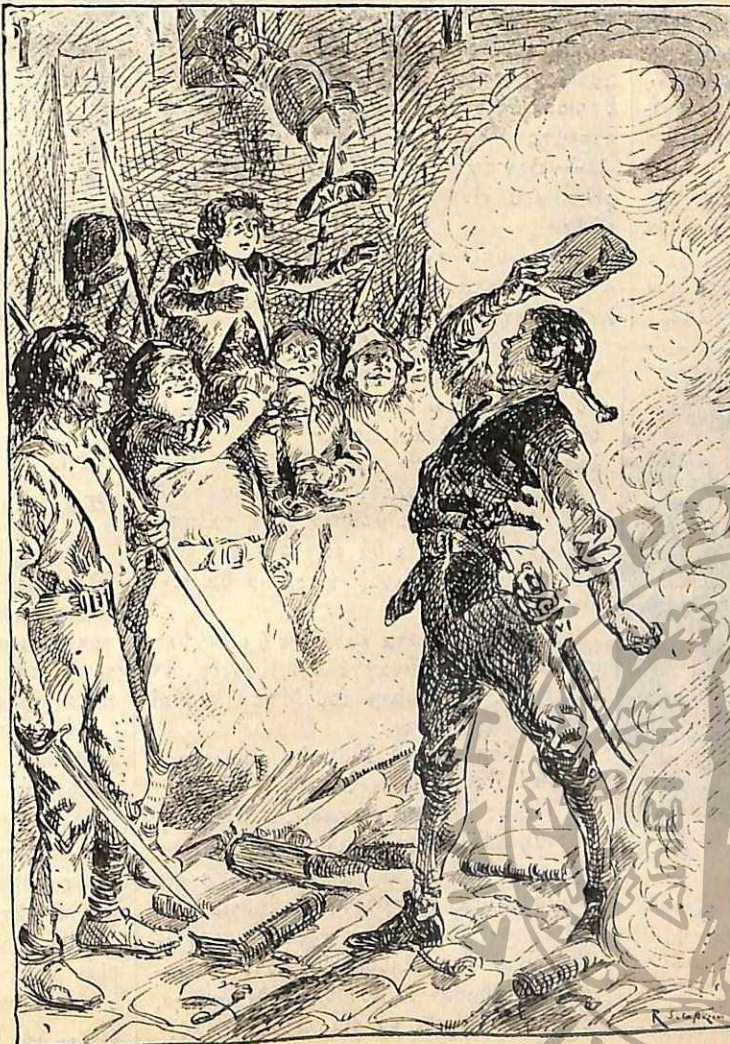
Ἀντήχησαν τότε ἐπιφωνήσεις ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς: — Μ' αὐτὸ εἶνε παιδί! ἐφώναξεν ὁ Ζιροφλέ.

— ὦ, τὸ κακόμοιρο τὸ θυματαί!

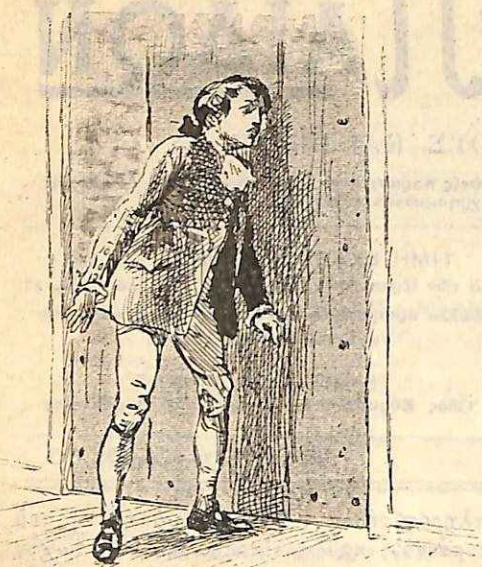
— Ντροπὴ!.. νὰ φυλακίζον στὴ Βαστίλλη ἓνα τόσο μικρὸ παιδί!

— Θάρρος, μικρέ!.. Ὁ λαὸς ἔρχεται νὰ σ' ἐλευθερώσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἤκουε καλὰ αὐτὰς τὰς λέξεις, διότι ἐχάνοντο εἰς τὸν δαιμονιώδη ἀλαλαγμὸν τοῦ πλήθους.

«Ὁ Μπόμπης ἔδραξε τὸν φάκελλον εἰς τὸν ἄερα...» (Σελ. 287, στ. α')

«Άκουε βήματα ανθρώπων εἰς τὸν διάδρομον...» (Σελ. 279, στ. β').

Κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη, εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τῶν μαινομένων ἐκείνων ἀνθρώπων γρήγορα ὅμως ἐνόησεν, ὅτι πᾶν ἄλλο ἦθελαν παρὰ νὰ τοῦ κάμουν κακόν.

Ὁ Ζιροφλέ τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἐσήκωσεν εἰς τὰ χεῖρα καὶ δείχνων αὐτὸν εἰς τοὺς νικητὰς, ἀνέκραξε μ' ἔμφαση:

— Ἴδου ποίους ἐκλέγει ὁ τύραννος, διὰ νὰ τοὺς κάμνῃ θύματά του! Οὐτε ἡ παιδικὴ ἡλικία δὲν εὐρίσκει οἷκτον ἐνώπιον τῆς σκληρότητός του!

Κατόπιν ἡσπάσθη ἐπιδεικνυνῶς τὸν μικρὸν τζόκευ, ἀποροῦντα τί ἐσήμαινον ὅλ' αὐτά.

Ἐπευφημίας καὶ χειροκροτήματα τὸν ἐχαιρέτων. Τὸν ἐσήκωναν καὶ τὸν ἐπε-

νοῦσαν ἀπὸ χεῖρι εἰς χεῖρι. «Ὅλοι ἦθελαν νὰ τὸν φιλήσουν, νὰ τὸν χαϊδεύσουν, καὶ ὁ δυστυχὴς μικρὸς θὰ ἐπνίγετο ἀφείκτως ἀπὸ τοὺς σωτήρας του, ἂν ὁ Ζιροφλέ, βλέπων τὸν κίνδυνον, δὲν ἐπενέβαινε.

Ὡρμησε, σπρώχνων τὸν πλῆθος, ἤνοιξε διόδον μέχρι τοῦ Μπόμπη, τὸν ἤρπασε πάλιν, τὸν ἐτοποθέτησεν ἀπὸ πίσω του καὶ ἠνάγκασε τοὺς μαινομένους νικητὰς νὰ ἐπιστοχωρήσουν, φωνάζων:

— Προσέχετε λοιπόν, φίλοι μου! Ἦλθαμεν ἐδῶ νὰ σώσωμεν τοὺς φυλακισμένους καὶ ὄχι νὰ τοὺς σκοτώσωμεν. Πίσω, γιὰ τὸ Θεό! Δὲν βλέπετε ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί πνίγεται;

Οἱ λόγοι τοῦ «εἰδώλου» τῆς συνοικίας ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ αἱ πρῶται τάξεις ὁπισθοχώρησαν, ὄχι χωρὶς δυσκολίαν. Ἦτο καιρὸς! Ὁ Μπόμπης ἐπῆρεν ἀέρα καὶ συνήλθε. Τότε ὁ Ζιροφλέ τὸν ἀνέκραγε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Μπόμπης.

— Διατί εἶσαι ἐδῶ;

— Δὲν ξέρω.

— Τί ἔκαμες πρὶν φυλακισθῆς;

— Ἦμουν τζόκευ τοῦ κ. δουκὸς Λωζέν.

— Ἐχεις γονεῖς, συγγενεῖς, φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς;

— Δὲν ἔχω γονεῖς· οἱ φίλοι μου εἶνε στὴν Ἀγγλία.

Ὁ οἰνοπώλης ἐγνώριζε πλέον ὀρεκτά. Κ' ἐπωφελήθει τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν δημοτικότητά του, ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸ πλῆθος καὶ ὠμίλησεν οὕτω:—Πολῖται! τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ παιδί δὲν ἔχει οὐτε γονεῖς, οὐτε ἄστυλ. Τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ. Εἰς τὸ σπίτι μου θὰ εὕρῃ τὰ παιδιὰ μου, τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε ἀδέλφια του, καὶ τὴν σύζυγόν μου, ἡ ὁποία θὰ εἶνε μητέρα του.

Χειροκροτήματα καὶ εὖγε ὑπεδέχθησαν αὐτὴν τὴν ἀναγγελίαν. Κανείς δὲν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ Μπόμπη. Καὶ μερικοὶ ἐφώνησαν:

— Στὰ χεῖρα! Νὰ τὸν σηκώσουμε ψηλά! Ἐν θριάμβῳ!

Ἐντὺς ὀλίγων στιγμῶν, ὁ Μπόμπης εὐρέθη πάλιν εἰς τοὺς ὤμους εἰκοσιν ἀνθρώπων. Ἄλλοι ἔσυραν τὸν τραπέζι τοῦ δουκιῶν κ' ἐτοποθέτησαν ἐπάνω μίαν καρέκλαν, τὴν ὁποίαν ἔδωσαν μὲ σχοινία. Καὶ ὅταν ἐτοιμάσθῃ αὐτὸ τὸ φορεῖον, ἀνέβασαν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Μπόμπη, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει νὰ διασκεδάζῃ πολὺ.

Ὅταν, φερόμενος οὕτως ἐν θριάμβῳ, ἐξῆλθεν εἰς τὴν κλίμακα, εἶδε τὸν

Μπριού, τὸν ὁποῖον τὸ πλῆθος, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὸν Μπόμπη, εἶχε λησμονήσει.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐμαζεύετο, ἐμίκρανε, προσπαθοῦσε ὁ κακόμοιρος νὰ κρυθῇ ὅσον ἡμποροῦσεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς κλίμακος· ἀλλ' ὁ μικρὸς τζόκευ τὸν εἶχεν ἰδῆ, καὶ μὴ θέλων νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, ἔσκυψε καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ τρυφερότης ἐκ μέρους ἐνὸς φυλακισμένου τῆς Βασιλῆως πρὸς τὸν δεσμοφύλακά του, ἐξέπληξε κάπως τοὺς νικητὰς, ἔσωσεν ὅμως τὸν Μπριού, διότι κανεὶς δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ κακομεταχειρισθῇ ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς ἔδειχνε τόσην ἀγάπην.

Οὕτω, τὴν ἀξιωματικὴν ἡμέραν τῆς 14ης Ἰουλίου, ὁ Μπόμπης ἐξεπλήρωσε μὲ τὸ παραπάνω τὸ πρὸς τὸν Μπριού χρέος του, σώσας πρῶτα τὴν κόρην του

Τὰ λόγια ἀκούει! » (Σελ. 285, στ. γ')

Νανέτιαν καὶ κατόπιν αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ δουκὸς Λωζέν.

Ἐπὶ τοῦ φορείου πάντοτε, ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἐφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Διοικητηρίου. Ἐδῶ τὸ πλῆθος ἦτο ἀκόμη πυκνότερον, διότι οἱ νικηταὶ διήρπαζον τώρα τὰ ἀρχεῖα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο παρὰ τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ.

Καταληθθέντες ὑπὸ τῆς θινῆς τοῦ πλῆθους, οἱ φορεῖς τοῦ Μπόμπη ἠναγκάσθησαν νὰ κολλουθήσουν τὸ ρεῦμα καὶ εἰσῆλθον οὕτως εἰς τὴν αὐλὴν ἐκείνην, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἔκειτο μία μεγάλη πυρά. Ὁ λαὸς ἐπυρπόλει τὰ ἀρχεῖα μὲ λύσσαν.

Ὁ Μπόμπης παρηκολούθει τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μὲ ὕψος ἀρκετὰ ἀδιάφορον, ὅταν ἔξαφνα, εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐκουβαλοῦσαν ὁλονὲν οἱ ἐπαναστάται καὶ τὰ ἔρριπταν πλησίον τῆς πυρᾶς, διεκρίνεν ἕνα μεγάλον φάκελλον,

σφραγισμένον μὲ κυανοῦν βουλοκέρι. Ἦτο ἡ σφραγὶς τοῦ δουκὸς Λωζέν, τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς τζόκευ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον χρομὰ τῆς.

Ἀμέσως ἐνεθυμήθη τὴν ἐπιστολὴν, τὴν περιήλθον ἐπιστολὴν τοῦ δουκὸς, ποῦ τοῦ εἶχαν πάρῃ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Βασιλῆαν.

— Ἄχ, ἐσυλλογίσθη, ἂς μποροῦσα νὰ τὴν ξαναπάρω!..

Σκύψας τότε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς καρέκλας του, ἐκτύπησε τὸν ὦμον τοῦ προστάτου του.

— Τι θέλεις, μικρέ; ἠρώτησεν ὁ οἰνοπώλης. Κάθητε ἤσυχα καὶ σὲ λίγο θὰ βγοῦμε ἐξω. Τόπο λοιπόν, σεῖς οἱ ἄλλοι, τόπο!

Ἀλλ' ὁ Μπόμπης τῷ ἐφώνησε μὲ ὄλκον τοῦ τὴν δύναιμι:

— Θέλω ἐκεῖνον τὸ γράμμα... τὸ γράμμα ποῦ εἶνε ἐκεῖ-χάμω, μαζί μὲ τὰλλα... μὲ τὴ γαλαζία σφραγίδα!..

Ὁ Ζιροφλέ ἐγέλασε.

— Θέλεις καὶ σὺ, εἰπεν, ἕνα σουβενίρ ἀπὸ τῆς φυλακῆς σου; Πολὺ καλὰ, μικρέ μου φίλε! Θὰ σοῦ φέρω τὸ γράμμα σου.

Καὶ διασχίσας πάλιν τὸ πλῆθος, μὲ γερὰ σπρωξιματα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ὁ Ζιροφλέ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σωροῦ τῶν χαρτιῶν. Ἦρπασε τὸν φάκελλον μὲ τὴν κυανὴν σφραγίδα, ποῦ τοῦ εἶχε δεῖξῃ ὁ Μπόμπης, καὶ τοῦ τὸν ἐπέταξεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ διασκεδάζοντος πλῆθους.

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἔδραξε τὸν φάκελλον εἰς τὸν ἀέρα. — Θέλεις κι' ἄλλα; ἠρώτησεν ὁ πασίχαρος Ζιροφλέ. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς. Δὲν τὰ πουλάμε, βλέπεις; τὰ χαρίζουμε!

Ταῦτα λέγων, ἀνεσκάλευε τὸν σωρὸν, ἐσήκωνε τὰ ἐγγράφα, τὰ βασιλικά ἐντάλματα, τὰς δικογραφίας, καὶ τὰ ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸν ἀέρα.

Πολλὰ χεῖρα ἐτείνοντο διὰ νὰρπάσουν αὐτὰ τὰ χαρτιά. Κάθε πολίτης ἤθελε νὰ ἔχῃ κ' ἐν ἐνόμιον τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας. Ὁ Μπόμπης ὅμως δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ φορτωθῇ καὶ ἄλλας ἐπιστολάς. Προφυλαγμένος ἀπὸ τὰ σπρωξιματα τοῦ πλῆθους, ἐπάνω εἰς τὸν τραπέζι του, ἐξήτασε τὸν φάκελλον ποῦ τοῦ εἶχε πετάξῃ ὁ προστάτης του κ' ἐβεβαιώθη μετὰ χαρᾶς ὅτι δὲν εἶχε κάμη λάθος. Ἦτο πράγματι ἡ περιφημὸς ἐπιστολὴ, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὁ δουξ Λωζέν.

Ὁ μικρὸς Ἀγγλος δὲν ἐγνώριζεν ὅλας τὰς μηχανορραφίας, τῶν ὁποίων

ὑπῆρξε θύμα. Τὸ σπουδαιότερον δι' αὐτὸν ἦτον, ὅτι ἐπανέβρισκε τὴν ἐπιστολὴν του ἀθικτον. Θὰ ἡμποροῦσεν ἐξαίρετα τώρα, ἀφοῦ ἦτο ἐλεύθερος, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν δουκά τῆς Ὁρλεάνης καὶ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ εἰς τὰ χεῖρα του, καθὼς τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν κύριόν του.

Ἐλεύθερος! Ὡ, ναί, δὲν ἦτο πλέον φυλακισμένος!..

Οἱ φορεῖς τοῦ κατώρθωσαν νὰ νοῖξουν διόδον ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους. Διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξόδον, ἐπέρασαν τὴν πρῶτην γέφυραν, ἐξῆλθον εἰς τὴν πρῶτην αὐλὴν, διήλθον τὴν πρῶτην πύλην καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου.

Μόλις ἐνεφανίσθη ἐξω, ἐπὶ τῆς θριαμβευτικῆς του τραπέζης, ὁ Μπόμπης ἐπευφημήθη ἀπὸ ὁλόκληρον λαὸν ἐνθουσιωδῶς. Τῷ ἔσπελλαν φιλήματα, τῷ ἔρριπαν ἀνθὺ καὶ καρπούς. Ὁ μικρὸς τζόκευ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μανίαν αὐτὴν τοῦ πλῆθους.

«Τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ!» (Σελ. 286, στ. δ').

— Γκότεμ! ἐσυλλογίσθη· τί ἐπαθαν αὐτοὶ; γιατί μ' ἀγαποῦν τόσο;... Μήπως ἐξ αἰτίας τῶν ἱποδρομιῶν ὅπου ἐνίκησα ἄλλοτε μὲ τὸν Πέρτενερ; Φαίνεται ὅτι θὰ ξαναγύρισε ἡ μόδα στὸ Παρίσι... Ἐ, τόσο τὸ καλλίτερο!

Καὶ ὁφοῦ εὗρεν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, ὁ Μπόμπης ἔπαυσε νὰ βρασιλῇ, τὸ μυαλό του ἀνωφελῶς καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀμυγῇ τὴν χαρὴν τῆς δημοτικότητός του.

Ἐμπροσθέν του ἐβάδιζεν ὁ Ζιροφλέ, ὁ νέος τὸν προστάτης, ὁ ὁποῖος φυσικὰ συνεμεριζέτο αὐτὸν τὸν θρίαμβον, καὶ ὁδήγει τὴν πομπὴν πρὸς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰφίση ἐκεῖ τὸν μικρὸν φυλακισμένον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς κτήν του, ἐπειδὴ τὸν εἶχεν ἐλευθερώσῃ.

Ὅσον διὰ τὸν Μπόμπη, αὐτὸς ἐκολυμποῦσεν εἰς τὴν ἀγαλλίασιν, διότι ἐκτός τῆς δημοτικότητος, εἶχεν ἐπανέβρῃ συγχρόνως τὴν ἐπιστολὴν του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του.

Τὸ χαϊδευμένον παιδί τῆς αὐλῆς ὑπὸ τὸ πρῶτον καθεστώς, ἐγίνετο τώρα, γὰρ εἰς ὀλίγων μηνῶν ἀνώδυνον, σχεδὸν εὐτυχὴ φυλακιστὴν, τὸ εἶδωλον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀλώσῃ τὴν Βασιλῆαν. Ἀλλὰ, δι' ὀλίγον καιρὸν, ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ κυρίαρχος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ
(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1870, εἰς ἕνα σπιτάκι, κτισμένον ἐν μέσῳ βράχων, παρὰ τὰ ὄρη τῆς Σαβοΐας, ἕνας ἄνθρωπος, ἐνδεδυμένος ὡς ἀπλοῦς χωρικός, κατεῖχετο ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐπέτυχ' ἔλεγε· μοῦ φαίνεται ὅτι κατασκευάσα τὴν μηχανήν, ποῦ ἡ ἰδέα τῆς μου ἦλθε τόσας φορές, ἐνῶ ὠδηγοῦσα εἰς τὴν βοσκήν τὰ κοπάδια μου. Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ τὴν δοκιμάσω. Θάξω ἀπὸ αὐριο καὶ θὰ πάρω τὰ μέτρα μου, ὥστε νὰ μὴ παρεμβῇ κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ πείραμα. Ἐπειτα, ποῖος ἀπὸ τοὺς πατριώτες μου ἐδῶ μπορεῖ νὰ ξέρῃ, ὅτι ὁ Κακοκέφαλος, καθὼς μὲ λένε, προσπαθεῖ τόσον καιρὸ τώρα, νὰ εὕρῃ τρόπο γιὰ νὰ πετάξῃ εἰς τὸν ἀέρα! Ποῖος σκοτίζεται γιὰ τὸν ἔρημο Κακοκέφαλο, ποῦ οὐτε οἰκογένεια ἔχει, οὐτε φίλους!..

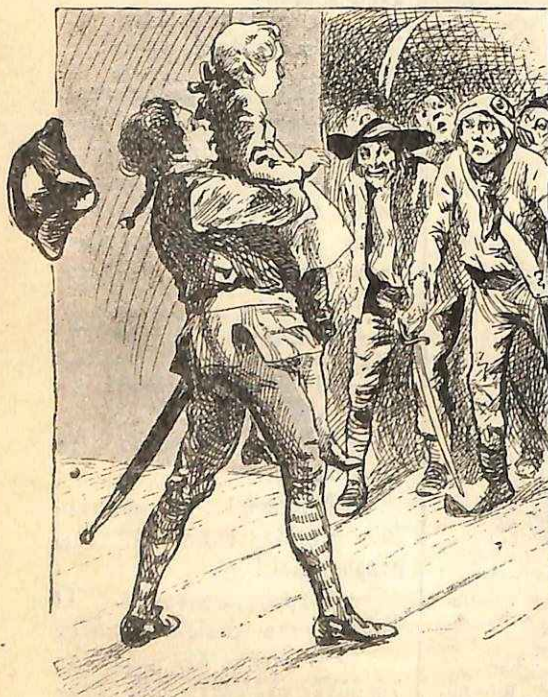
Πράγματι, ὁ Κακοκέφαλος, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγκατέλειψε τὸ χωριόν, διὰ νὰ ἐξορίσθῃ εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος τῶν βουνῶν, ἐλησμονήθη τελείως ἀπὸ τοὺς συντοπίτας του, — εἰ ὁποῖοι ἄλλως τε δὲν ἀγαποῦσαν διόλου τὸν δύσθυμον χαρκατῆρά του, — καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ πῶς ἔξοδσε καὶ τί ἔκαμνεν ἐκεῖ τόσα χρόνια.

Ἦτο μεσόκοπος, ἀλλὰ δυνατός, εὐρωστος· καὶ μολονότι ἡ φυσιογνωμία του δὲν τὸ ἔδειχνε, εἶχε μεγάλην νοημοσύνην, ἀληθινὴν εὐφρίαν.

«Θὰ κατεβῶ πρῶτα στὸ χωριό, ἐσυλλογίσθη, νὰ κάμω τὰ ψώνια μου» ἔπειτα θάναπαυθῶ λίγες ἡμέρας, καὶ κατόπιν θὰ δοκιμάσω τὴν μηχανήν μου. Ἐ, κι' ἂν εἶνε ὅπως τὴν φαντάζομαι καὶ τὴν ἐλπίζω! Ἐκεῖνοι ποῦ ἐκορόδιζαν πρὶν τὸν Κακοκέφαλο, θὰ τὸν ζηλεύουν ὅλοι, γιατί μὲ τὴν ἐφεύρεσίν του θὰ γίνῃ πλουσίος!»

Ὅταν ὁ πρῶτον βοσκὸς κατέβη, ὅπως εἶπεν, εἰς τὸ χωριόν, εἶδεν ἐκπληκτος, ὅτι οἱ χωρικοὶ ἦσαν ἀνάστατοι. Καθ' ὁμίλους, συνεζήτησαν ζωνηρῶς, μὲ φωνὰς καὶ χειρονομίας. Ὁ Κακοκέφαλος δὲν ἐκράτηθη καὶ, παρὰ τὴν συνήθη ἀδιαφορίαν του, ἐπλησίασε μερικοὺς καὶ τοὺς ἠρώτησε τί συμβαίνει.

— Δὲν ἀποροῦμε ποῦ δὲν ξέρεις τίποτα, τῷ ἀπεκρίθησαν, γιατί σὺ ζῆς σὰν ἀγρίανθρωπος. Τί; οἱ ἄετοί θὰ σοῦ φερᾶν

«Ἴδου ποίους ἐκλέγει ὁ τύραννος...» (Σελ. 286, στ. α')

τά νέα, άπάνω στους βράχους που πήγες κ' εφώλιασες;... Μαθε λοιπόν ότι έκηρύχθη ο πόλεμος. Θα πολεμήσουμε με τους Γερμανούς, και πρέπει να είμεθα βέβαιοι ότι θα τους νικήσουμε. Νέαι, γέροι, όλοι είμεθα έτοιμοι να σκοτωθούμε για την Πατρίδα. Ποιός θάρνηθι να πολεμήση; Κανένας, εκτός ίσως από σένα, που δεν έχεις να υπερασπισθής ούτε σπίτι, ούτε οικογένεια.

— 'Ο πόλεμος έκηρύχθη! Ξηθύρυσεν ο Κακοκέφαλος, χωρίς ούτε να σκεφθί καν ναποκριθί εις τὰ δυσμενή λόγια που ήκουσε από όλίγου. 'Ο πόλεμος έκηρύχθη! έμουρμούρισε πάλιν· μά τότε λοιπόν... ποιός ξέρει!..

Και άποτόμως, άφηκε τους χωρικούς χωρίς λέξι και έπήρε τον δρόμον του βουνού. Έκείνοι τον έβλεπαν φεύγοντα κ' έλεγαν μεταξύ των:—Τούστρηψε, φαίνεται, ή βίδα του κακόμοιρου του Κακοκέφαλου!..

Απεναντίας, ήτο φρονιμώτατος! Έξαφνα, εις την ψυχήν του άνθρωπου αυτού, του εγκαταλελειμμένου, ο οποίος άνετράφη από οίκτον, χωρίς φιλίας, χωρίς τρυφερότητας, αφυπνίσθη ή φλογερωτέρα φιλοπατρία.

— Δεν θα δοκιμάσω τή μηχανή μου σε λίγες ήμέρες, έσυλλογίζετο· άλλ' ευθύς, αύριο. Και αν είνε όπως την έλπίζω, πόσο θα χρησιμεύσι· ες αυτό τον πόλεμο! Θα πετώ στον άέρα επάνω από τας έχθρικές στρατόπεδο, θα κατασκοπεύω τας κινήσεις των Γερμανών, θα φέρω διαταγές από ένα σώμα στρατού εις άλλο, αν, έννοείται, θα μου τας έμπιστεύονται. "Α, τώρα όχι! δεν θα έπωλοῦσα την εφευρέσιμου για όλο το χρυσάφι του κόσμου. Θα ύπηρετήσω μ' αυτή την πατρίδα μου. Αφού δεν έγνωρίσα μητέρα, προς τή Γαλλία θα εκπληρώσω τὰ υίτιά μου καθήκοντα. Πολλοί με παίρνουν για κουτό και άναίσθητο, επειδή δεν μιλω, επειδή κρατώ τής ιδέας μου για τον έαυτόν μου. "Ας με νομίζουν ό,τι θέλουν! Δεν είμαι πια νέος για να καταταχθώ στο στρατό· θα κάμω λοιπόν το καθήκον μου διαφορετικά.

Τήν άλλην ήμέραν, το πρωί, ο Κακοκέφαλος εύρίσκετο πλησίον τής μηχανής του. Ήτο έν είδος όχήματος, το όποτον άνεπαύετο τώρα επί τής γλόςης. Το κέντρον του ήτο έν είδος ξυλίνου έδωλίου, επί του όποιου θα εκάθητο ο οδηγός. Από το έδωλιον αυτό άνεχώρουν τέσσαρα πετρα, σχεδόν όμοια με τὰ πετρα του μύλου, τὰ δε πεντωμένα πανιά των, σπρωγόμενα υπό του άνέμου, έκίνουν ένα τροχόν, τοποθετημένον εις το όπισθεν

μέρος του όχήματος. Το όχημα αυτό δεν ήτο παρά έν πρωτογενές αεροπλάνον. 'Ο προορισμός του τούλάχιστον δεν ήτο να κινήται επί τής γής, αλλά να πετά εις τον άέρα. Οι σημερινοί μηχανικοί θα το έπεριγελοῦσαν· άλλα και τέτοιον που ήτο, έφαινετο να ικανοποιή τελείως τον εφευρέτην του, ο όποιος είμεθις κατευχαριστήμενος.

'Ο καιρός είνε ευνοϊκός. Έλαφρά αύρα κολώνει τὰ πανιά και θέτει εις κίνησιν τον τροχόν. 'Ο Κακοκέφαλος κάθηται εις το έδωλίον του... "Ω τί ευτυχία!.. Αφίνει την γήν και ύψώνεται σιγα-σιγα εις τον άέρα. Πόσον δυνατά κυπα ή καρδιά του!.. Φαντάζεται τώρα ότι δοκιμάζει την εφευρέσιν του άνώπιον κανενός άξιωματικού, ο όποιος θα την έγκρίνη και θα τῷ δώση τήν άδειαν να συντελέση εις την νίκην των Γαλλων. Δεν συλλογίζε-

"Ο άετός επιπίπτει..." (Σελ. 288, στ. 6')

ται πλέον την δόξαν, συλλογίζεται μόνον την ευχίαν τής θυσίας, τής αφοσιώσεως εις την ιδέαν τής πατρίδος, και αυτό τον κάμνει άλλον άνθρωπον.

Βυθισμένος έξ ολοκλήρου εις το όνειρόν του, δεν είδεν άμέσως ένα μαῦρον σημεῖον, το όποιον πετά από πάνω του. Σηκώνει έν τούτοις το κεφάλι και προς στιγμήν διασάξει... Το μαυράδι εκείνο τον άνηγοι, διότι δεν διακρίνει καθαρὰ τι είνε. Έπιτέλους βλέπει να κινούνται δύο πέρυγες. Είνε άετός!

Και άρχάς, το πτηνόν αυτό δεν τον ενδιαφέρει. Και όμως είνε βασιλικός άετός, του ωραιότερου είδους, του όποιου αί πέρυγες ήπλωμένα, καλύπτουν διάστημα τριών σχεδόν μέτρων.

Τήν προσοχήν του έχει έλκύση ο άεροπόρος, τον όποιον εκλαμβάνει ίσως ως πτηνόν άλλου είδους, παράδοξον, άλλόκοτον· θέλων δε ν' άπαλλαχθί του έπιφόβου τούτου αντίζήλου, ο όποιος θα τῷ διαμφισβητήση βέβα α την κυριαρχίαν του άερος, έφορμά έξαφνα και επιπίπτει εναντίον του.

'Ο δυστυχής Κακοκέφαλος βμέπει το κίνημα του έχθρου του και ενώ πρό μις ακόμη στιγμής έμακάριζε τον έαυτόν του διά την επιτυχίαν τής εφευρέσεως, τώρα δεν σκέπτεται άλλο, παρά πώς να προφυλάξη την ζωήν του.

Αντί παντός όπλου, δεν έχει παρά ένα μαχαίρι, και αυτό πάλιν δεν είμπορεί να το μεταχειρισθί παρά με το ά-

ριστερόν χέρι, διότι το άλλο κρατεί το τιμόνι και αν το άφιση μίαν στιγμήν, κινδυνεύει να κρημνισθί. Αρπάζει λοιπόν το μαχαίρι, ενώ ο άετός είνε τώρα εκεί, σχεδόν επάνω του. Οι ροβεροί του όνυχες βυθίζονται εις τὰ πανιά και τὰ ξεσχίζουν. Τὰ πετρα δεν είνε πλέον εις θέσιν να κρατούν εις τον άέρα την εξηρωμένην μηχανήν.

Εν τούτοις, ο εφευρέτης δικτηρείται ακόμη μετέωρος. Δεν πίπτει, διότι οι όνυχες του ισχυρού πτηνού συκρατούν το ξύλινον έδωλιον. Αισθάνεται ότι ο άετός τον άπάγει. Αλλά που; Προς τους άπροσίτους εκείνους βράχους, βέβαια, όπου έχει την φωλιάν του, και τούτο με τον σκοπόν να τον ξεσχίση και να τον καταφάγη.

Αφίσας το άχρηστον πλέον τιμόνι, ο Κακοκέφαλος πιάνει το μαχαίρι με το δεξι. Αλλ' ή θέσις του είνε τόσο κρίσιμος, με τόσο κόπον κρατεί ήν ίσορριπίαν, ώστε δεν κατορθώνει άλλο, παρά να πληγώση το πτηνόν ελαφρότατα. Τὰ κυπήματα αυτά εξερεθίζουν τον άετόν, ο όποιος βυ-

θίζει τους όνυχάς του εις τας σάρκας του αντίπαλου του. Αλλά τότε αυτός, με άπεγνωσμένον κίνημα, τον κυπα δυνατά.

'Ο βασιλεύς των πτηνών πληγώνεται θανάσιμως και οι γαμψόνυχαι δάκτυλοί του παραλύουν. Αλλοίμονο! αυτοί μόνον εκρατούσαν την μηχανήν εις τον άέρα και, ενώ ο άετός πίπτει αίματος τής σελονικής, ή τώσις του Μπιζανίου και ή άλλος των Σεργών, — τὰ τρία μεγάλα γεγονότα του διπλού πολέμου, τὰ όποια εωρτάσθησαν εις τας Αθήνας με «κανονίες». Αλλ' αυτήν την φοράν, ή χαρά ήτο βαθύτερα, μεγαλητέρα. Τήν έβλεπες εις όλα τὰ πρόσωπα ζωγραφισμένην ζωρότερα. Καλός και ο πόλεμος, άναγκαῖος και κάποτε ποθητός. Αλλά πάντα καλύτερα και ποθητοτέρα ή ειρήνη! Είνε δώρον Θεού, εύλογία ούράνιος, και την αισθάνεται ο άνθρωπος περισσότερον όταν έρχεται μετά τὰ δεινά ενός φρικώδους πολέμου, — και ποιος πόλεμος δεν είνε φρικώδης, εκτός ίσως εκείνου που εκάμην ή Ρουμανία με την Βουλγαρίαν; — όπως ή γαλήνη μετά την τρικυμίαν και ή αὔγη μετά την ζοφερὰν νύκτα.

Η έμπόλεμος κατάστασις διήρκεσεν ολόκληρον σχεδόν έτος. Όχι μόνον δεινός, αλλά και σχετικώς μακροχρόνιος ο πόλεμος μας. Και οι άνθρωποι με άλλην την χράν που τοίς έπροξενούσαν αί νίκαι μας, — νίκαι όμως ακριβά πληρωμέναι, — ήρχισαν να εύρίσκουν πολύ το χυόμενον αίμα και να επιθυμούν την ειρή-

Τῷ έσκαψαν εύλαβώς ένα τάφον παρά

τους πρόποδας του ίδιου εκείνου βράχου, και μεταδώσαντες την ειδήσιν εις το χωρίον, εκάμην τους χωρικούς να έπισκεφθούν και να έρευνησουν τον έρημον οίκισκον του νεκρού. Εκεί ήσαν μερικά σημειώσεις, από τας όποιας έμαθαν τὰ δειρα και την φιλοπατρίαν του παρεγνωρισμένου συντοπίτου των. Από τότε ώμιλούσαν διά τον Κακοκέφαλον με περισσότερον σεβασμόν.

(Cl. Leclerc) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ Κ' ΕΡΓΑΣΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΙΣ τής υπογραφής τής ειρήνης, εφθασεν εις τας Αθήνας το δειλινόν τής παρελθούσης Παρασκευής, 26 Ιουλίου. Αμέσως διελαλήθη εις άλλην την πόλιν διά του κρότου των τηλεδύλων, τὰ όποια συνάδευσαν άμέσως πυροβολισμοί και κωδωνοκρουσίαι.

Συγχρόνως άνεπατάσθησαν οι ση-

μαίαι τής χαράς και τής νίκης, ή πόλις έφωταγωγήθη και ο λαός εξέχυθη εις τους δρόμους με ζωτωκραυγές, με αλαληγμούς, με τραγούδια. Έγεινε πάλιν το ίδιον χαρμόσυνον πανηγύρι, με το όποτον έχαιρετίσθησαν ή άλλος τής Θεοσαλονικής, ή τώσις του Μπιζανίου και ή άλλος των Σεργών, — τὰ τρία μεγάλα γεγονότα του διπλού πολέμου, τὰ όποια εωρτάσθησαν εις τας Αθήνας με «κανονίες». Αλλ' αυτήν την φοράν, ή χαρά ήτο βαθύτερα, μεγαλητέρα. Τήν έβλεπες εις όλα τὰ πρόσωπα ζωγραφισμένην ζωρότερα. Καλός και ο πόλεμος, άναγκαῖος και κάποτε ποθητός. Αλλά πάντα καλύτερα και ποθητοτέρα ή ειρήνη! Είνε δώρον Θεού, εύλογία ούράνιος, και την αισθάνεται ο άνθρωπος περισσότερον όταν έρχεται μετά τὰ δεινά ενός φρικώδους πολέμου, — και ποιος πόλεμος δεν είνε φρικώδης, εκτός ίσως εκείνου που εκάμην ή Ρουμανία με την Βουλγαρίαν; — όπως ή γαλήνη μετά την τρικυμίαν και ή αὔγη μετά την ζοφερὰν νύκτα.

Η έμπόλεμος κατάστασις διήρκεσεν ολόκληρον σχεδόν έτος. Όχι μόνον δεινός, αλλά και σχετικώς μακροχρόνιος ο πόλεμος μας. Και οι άνθρωποι με άλλην την χράν που τοίς έπροξενούσαν αί νίκαι μας, — νίκαι όμως ακριβά πληρωμέναι, — ήρχισαν να εύρίσκουν πολύ το χυόμενον αίμα και να επιθυμούν την ειρή-

νην, την ήσυχίαν, την τακτικήν ζωήν τής εύλογημένης εργασίας. Διά τούτο ή υπογραφή τής ειρήνης έπροκάλεσε χαράν μεγαλητέραν. Και ακόμη διότι ήτο μία ειρήνη εύτυχής, ένδοξος διά την Ελλάδα, τής όποιας άντημέψθησαν πλουσίως αί θυσίαι. Σήμερον ή Ελλάς δεν είνε μόνον διπλάσια κατά την έκτασιν και τον πληθυσμόν, αλλά κ' εκατοντάπλασια κατά το γόητρον. 'Ο πόλεμος αυτός τής έδωσεν άφορμήν να δείξη εις τον κόσμον όλας τας άρετάς του λαού της και του στρατού της. Αναγνωρίζεται και θαυμάζεται όχι μόνον ως γενναία, ως ήρωική, αλλά και ως πολιτισμένη, ή ισότης, ή δικαιοσύνη, ή άνεξίθηρσεία, ή αληθινή έλευθερία που βασιλεύει εις όλας τας ύπ' αυτής άνακτηθείσας χώρας, — ως μαρτυρεί ή αγαλλίασις των κατοίκων, άνεπατήτως φυλής και θρησκείας, — άποτελεεί διά την Ελλάδα δίπλωμα τιμής, το όποιον βεβαιότατα δεν άπέκτησεν ή αντίζήλος Βουλγαρία. Και αυτό είνε σπουδαιότερον από τας νίκας. Ανακτά τας χώρας της ή Ελλάς, αλλά διά να κάμη τους κατοίκους των ευτυχιστέρους άφ' ό,τι ήσαν πριν. Κατατά ελληνικάς χώρας και ή Βουλγαρία, αλλά διά να τυραννήση με τον βαρβαρώτερον τρόπον όλους τους μη Βουλγάρους κατοίκους.

Οι Τούρκοι, οι Έβραίοι, ακούουν Βουλγαρον και φεύγουν. Ακούουν όμως Έλληνα και τρέχουν να τον υποδεχθύν

ως έλευθερωτήν, ως σωτήρα. Αρκεί μόνον να διαβάση κανείς τὰ συγχαρητήρια και τὰ εύχαριστήρια, τὰ όποια στέλλουν καθημερινώς οι Μουσουλμάνοι και οι Ισραηλίται των νέων μας έπαρχιών προς τον νέον Βασιλέα των Κωνσταντινών, διά να ιδή πόσον ειλικρινής είνε ή χαρά και ή εύγνωμοσύνη των. Με τας νίκας του στρατού και του στόλου της, με την υπέροχον μορφήν του Αρχιστρατήγου Βασιλέως της, και προπάντων με την δικαιοσύνην τής στρατιωτικής και πολιτικής της διοικήσεως, το γόητρον τής Ελλάδος είνε σήμερον τόσο ισχυρόν εις άλλην την Χερσόνησον, ώστε και χωρίς επίσημον άναγνώρισιν, ή Ελλάδα έχει και θα έχη την ήγεμονίαν τής Βαλκανικής, διότι θεωρείται σήμερον το πρώτον μεταξύ των αντίζήλων Κρατών.

Κατά την περίοδον τής ειρήνης, που αρχίζει τώρα, — και άς εύχρηθώμεν να είνε μακρά και άδιατάρακτος, — ή Ελλάς θα εργασθί με όλας της τας δυνάμεις, διά να φανή ακόμη περισσότερον άξία τής παγκοσμίου εκτιμήσεως. Κάθε Έλληνα έχει τώρα την υποχρέωσιν, επιδιδόμενος με ζήλον εις τὰ έργα τής ειρήνης, να υπεράβλλη τον έχυτόν του. Και οι Έλληνόπαιδες επίσης, συναισθανόμενοι ποίας πατρίδος θα γίνουν μίαν ήμέραν πολίται ή στρατιῶται, οφείλουν τώρα να είνε άκόμη καλλίτεροι, φρονιμώτεροι και επιμελεστεροι.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ένα χέρι

Το χέρι αυτό μάς δείχνει... με το δάκτυλον, πόσον ιδιότροπα σχήματα λαμβάνουν καμμίαν φοράν αί είξεις των φυτών. Διότι δεν είνε παρά μία είξις ραζιτιού, άνήκουσα εις την κ. Μπέξερ από το Νη-μαρκ, του Νοτιογαμοχάιρ τής Αγγλίας.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον
Έστάλη υπό του Γενναίου Πυροβολητού

MI	NA	NIQ
ΠΥ	ΤΕΡ	ΡΑΙ
ΤΗΣ	ΛΑΜ	ΚΡΙ

Να συαρμολογηθύν αί συλλαβαί αυ-

ται, ώστε ναποτελεσθύν τὰ όνόματα τριών προσώπων ενός μυθιστορήματος τής «Διαπλάσεως».

6'.) Έπανόρθωσις λέξεων

Έστάλη υπό του Ένδόξου Αεροναύτου ΦΕΛΣΕΑ, ΤΣΑΟΚΡ, ΟΟΚΥΣΣΙΡ

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ άνωτέρω γράμματα, σχηματίσε τρία όμοειδή ούσιαστικά.

γ'.) Διά τους γαλλομαθείς

Έστάλη υπό τής Ημιολίας Β.η m.l ac..is, n. pr...te j...s.

Νάναγνωσθί ή γαλλική αυτή παροιμία.

Λύσεις του 34ου φύλλου

α'.) Τὰ γυαλιά τής γιαγιάς άποτελόνται από το μανικέτι της και από το άκρον ενός ξύλου τής έστίας. — β'.) Σεισοπυγίς, Κορώνη, Χελιδών, Ταός, Κορυδαλός. — γ'.) Reponse: Celui qui a la plus grosse tête.

391. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνὸν ἀρπακτικόν.

1, Πέλαγος· 2, Μοῦσα· 3, Οὐράνιον σῶμα.
4, Προφήτης· 5, Ἀργοναυτής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

392. Μικτὸν

ψγ - ησα

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Μπαλτατζιόγλου

393. Γρῆφος

M Φελί

ΘΜΤ Χρηστά καί

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρώμητο Εὐξωνάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 20-21

202. Κάμηλος (κά, μῆλος).—203. Γάτα (γά, τά).—204. Τάχος-λαγός.—205. Ρήγας-γῆρας.
226.

A P M N Ω 227. ΚΑΛΥΜΝΟΣ (Ἄλυσ, Δύκος, ὕμνος, μῆλ, νομός. οὐλαμός, σῶκον).—208-210. 1, Ἄνθρωπος ἀγαθήματος ξύλον ἀπελέκτον.—2, Μαλακία δὲ κάμψας ἐπὶ λᾶθου τῶν εἰκαδὲς.—3, Μὴ ἐπιλανθάνου τῶν εὐεργεσιῶν.—211. ΕΛΕΝΗ (Σικελία, Ἑλλάς, Κλειώ, κό- Νωψ, Δήμητρα).—212. ΕΞ ὄνυχος τὸν λέοντα.—213. Μὴ μὲ λημόνι. (Μὴ μὲ λει-σμο-νι.)

214. Κανάριον (Κανᾶ-Ριόν).—215. Ἰσχυμ (εἰς τί, μί).—216. Τιτος-σιτος.—217. Μά-τιος-Λίμος.

218. Γ Φ Δ 219-220. 1. Μέρος Ε Α Ι μέλος, ἔλος, ὄλος, P Λ Ν ὄλον. 2. Πυρά, Κ Α Λ Α Μ Α Ι παρά, ἀρά, ἀνά, ἄν, Ο Ι Ν ἄς, πᾶς, πῶς, φῶς. P Ν Ο —221-226. Διὰ τοῦ Α Λ Σ Ρ: πῆρα, ἄρμα, Ρέα, πόρος, οἶς, ροή.—

227. ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ (Ταπεινός, Εὐρήνη, Ρυπαρός, Ψεύδος, Ἰσχυρός, Χαρά, Ὀλον. Ρᾶδιον, Ἡμερος).—228. Νέον· τὸ σιγᾶν κρεῖττον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν.—229. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιῆσεις. (Ὡς ἤμισυ-σὲ τέ-ρῳ μὴ πῆ εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα καὶ Ἀφελῆ Σανθούλαν.—Τί γίνεσθαι; Παρ' ὀλίγον νὰ μὲ φάνε τὰ σκουλήκια· δὲν τοὺς ἔκαμα ὅμως τῇ χάρι καὶ ὑγιαίνω πάλι...

Βολιώτικο Κεράσι (ΙΓ', 307)

Δὲν εἴξευρα, Ἐωσφόρε, ὅτι καὶ οἱ Σατανάδες πάσχουν ἀπὸ ἀφηρημάδα!!!.. ἄλλοις δὲν θὰ σ' ἐρωτοῦσα. Χαιρετίσματα ᾗς ὅλους τοὺς συντρόφους.—Ἀττική Δύσις (ΙΓ', 308)

Στὸν Ἀήτητον Εὐξωνον θέρμα συγχαρητήρια διὰ τὸ νέον τοῦ ἀξίωμα, εὐχομαι δὲ πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν μέγαν μετασχηματισμὸν τοῦ ἀγαπητοῦ «(Μ)ριάνθου».

Ἀττική Δύσις (ΙΓ', 309)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΑΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες λαχεῖα τοῦ Συλλόγου μας καὶ μὴ πληρώσαντες αὐτὰ νὰ σπεύσωσι νὰ πληρώσωσι ταῦτα μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου, ἄλλως θὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς κληρώσεως, ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φύλλον τῆς 17 Αὐγούστου.

Ὁ Γραμματεὺς (ΙΓ', 310)

Ανατλάσσω δελτάρια πολεμικά ἔγχρωμα, καὶ καλλογὰς. Διεύθυνσις: Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Poste Restante, Τρίπολιν.

Μαρουτοκαπινομένη, ἐγὼ ναί· σύ;—Τοῦσχηρα, πῶς τὰ περνᾷς στὸ Δαφνί;—Ἀγνωστος Χ, δὲν ἔγω τὸσον φόδον· πρόσσεγε ἀπὸθεῖς σου, ἰδιαίτερος τὸν Σγούτα καὶ τὸ Διόλου Ἐγγόνι.—Σατανᾶς (ΙΓ', 312)

Δὲν ἀνατλάσσω κόρτες διὰ τῆς «Διαπλάσεως», ἀλλὰ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν: Ἰουστίνην Τζερεμάν, Χαλκίδα.—Τοῦσχηρα

Σ' εὐχαριστῶ, Τέλλε Ἀγρο, γιὰ τὸ συγχοχάρτι ποῦ μοῦ δίνεις.—Δύναμις τῆς Θελήσεως, ὅλην μου τὴν ζωὴν στὸ Δαφνὶ θὰ τὴν περάσω;—Τοῦσχηρα (ΙΓ', 314)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Ἐκπληρῶν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν τοῖς ἀγαπητοῖς του συναδέλφοις, ἰδρύει μεγίστην Διαπλασιακὴν ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ αὐτοκραταρίαν. Εἰς ταύτην λαμβάνει μέρος πᾶν ψευδονυμοῦχον μέλος τοῦ συλλόγου. Διοικεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «ΘΡΙΑΜΒΟΥ» Διεύθυνσις ἡ αὐτή.

«ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ» ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Αὐτοκράτωρ καὶ ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν κραταιοτάτου θριαμβευτικοῦ στρατοῦ ἡ Α. Μ. ὁ ΔΗΤΤΗΤΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ, Αὐτοκράτειρα ἡ Α. Μ. Αὐτοκράτειρα τῆς Τρελλᾶς.

ΑΝΑΚΤΟΡΑ

Αὐλή: Βαρώνος Δελαπεινάου, Λόρδος τῆς Λόρδας. Κυραὶ τῆς τιμῆς: Βασιλοπούλα τοῦ Μισοτρά, Κόμησσα Καυτί. Συματοφυλακή: Διάβολος Ξεδᾶτος, Λέρα τοῦ Διαβόλου, Διαβόλου Κέρατο.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρωθυπουργός, ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης καὶ Μέγας σφαγιτοφύλαξ: Ἀδαμάντιος Χαράκη. Ὑπουργοί: Στρατιωτικῶν, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας Ναυτικῶν, Ναυτάνι τῆς Χαλκίδος. Ἐξωτερικῶν, Ὀνειρευμένη Ἑλλάς. Ἐσωτερικῶν, Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος. Οἰκονομικῶν, Τσιγγούνης Πυταούλης. Παιδείας καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, Μαγευτικὸν Δάσος. Πρόεδρος Βουλῆς, Μαγευτικὸν Δυκόφως.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Στρατηγὸς: Κέντρον καὶ Διοικητὴς Α'. μεραρχίας, Γενναῖονυχος Στρατηλάτης. Τοῦ Δεξιῦ καὶ Διοικητὴς Β'. μεραρχίας, Στέφανο στὴ Γαλανή μας. Τοῦ ἀριστεροῦ καὶ διοικητῆς Γ'. μεραρχίας, Σταυραετός. Διοικηταί: Δ'. μεραρχίας ὁ συνταγματάρχης Πυροβολικοῦ Ὀνειρευμένη Πατρίδα. Ε'. μεραρχίας ὁ ἀντισυνταγματάρχης Μηχανικοῦ Ἀπελευθερωθεῖσα Ἡπειρος. Ἀρχηγοί: τοῦ Πυροβολικοῦ Ἀρχικουμπούρας, τοῦ Ἐπιτελείου Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης, τῆς Ἐπιμελητείας ταγματάρχης Ἐωσφόρος. Ἀεροναυτικοῦ στόλου ὑπολοχαγὸς Σατανᾶς.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ναύαρχος: Ναύαρχος τῆς Βασιλείας. Διοικητὴς θεωρητοῦ «Θρίαμβος»: Χρυσαιετός. Ἀστυρμάτου: Ἐθνικὸς Ἐργαῖσμός.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἀθήναι. Πρόεδρος: Ἑλληνὶς Μητέρα. Γραμματεὺς: Ἐθνικὸν Ὀνειρον. Ἀκόλουθος: Ἀσπρος Ἀραπάκος. Διερχομένου: Συμμαχικὸς Στρατός. Πειρατεύς. Πρόεδρος: Ἀττική Δύσις. Γραμματεὺς: Πανελλήνιον Ὀνειρον. Διερχομένου: Δοξασμένη Ἑλλάς. Βόλος. Ὑποπρόεδρος: Ἐν Τούτῳ Νίκα.

Ἀλμυρός. Ὑποπρόεδρος: Κύμα τῆς Γαλαρυλεύκου. Γενικός Ἐπιθεωρητής: Ἐλπιδοφόρος Ἑλλάς.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἀρχισυνάγωγος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Χαλκίδος. Φρενοκομῶν, Διευθυντής, Ὀνειρωδὲς Βάλς. Φρενιάτρος, Ἀγνωστος Χ. Νοσοκόμοι, Σανθὸ Διαβολάκι, Κατσαρὸ Σκυλλάκι.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Πανεπιστήμιον, Πρύτανης: Σιὸρ Δόκτωρ Μπαρούνης. Καθηγητὴς τῆς Ρητορικῆς: Γαβριάς. Ὁδιδόν: Ἀρχιμαέστρος τῶν Γαϊδάρων. Ἀρχιεπίσκοπος, Ἀδὸν Βίδας Καποκίνος.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ, ΑΝΑΣΤΗΘΕΙΣΑ ΗΠΕΙΡΟΣ, ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ. (ΙΓ', 315)

Ὑπάρχει εὐχάριστος λύπη; Μάλιστα. Εἶνε ὅταν ἐνθυμούμεθα θλιβερά πράγματα εἰς ἡμέρας εὐτυχίας.

Αὐτὸ τὸ αἶσθημα προσενοῦν

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Ε. Εὐστρατιάδου (ΕΨΙΛΟΝ) ὁραῖται ἀναμνήσεις τοῦ αὐτοῦ πολέμου τοῦ 1897, διαδεδόμενοι τώρα μὲ τὰς μεγάλας δόξας μας.

Τ' Αξέχαστα τιμῶμεν εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα δρ 2, παρέχοντα ἐξαιρετικῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ 1 δρ. μὲν καὶ ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενα ἀντὶ φρ. 1,10.

Αἱ παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 34ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 289).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Μ. Φλωράκης Τορπιλλοβόλον 11, Τούλα Ε. Καναβαριώτου, Ὀλγα Ε. Καναβαριώτου. Βασ. Ι. Ἀντωνόπουλος, Μία χωρὶς υπογραφῆν ἀλλὰ μὲ βαρὺ ἄστυμα.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς (δύς). ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Διον. Γ. Βασιλόπουλος. ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγ. Γ. Καμπόσης. ΠΡΑΚΑΡΕΙΟΥ: Ἡὼς τοῦ Κιλκίς. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Πίπης Α. Κουρούκλης. Χαγ. Γ. Σωτηρόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδριάνα Α. Κασσιανοῦ, Ἰουλίτ Ν. Μερκάτη.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ν. Α. Σταυρίδης. ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Α. Σταυραβάνος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰκατερίνη Α. Φίλιππα.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀγ. Ἀδ. Κίνας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Κ. Δηλάρης.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Εὐρ. Α. Μενουκίς.

ΜΤ-ΓΗΑΜΒ: Ἀννίττα Ε. Πεζά, Ἰουλίτ Κ. Μακρή, Μαρίττα Α. Κ. Μακρή.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλο, Ἀναστ. Α. Κανελλόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πάσαν Σκέπτεται, Νικηφόρος Ναυμαγία.

ΡΟΔΤΟΥ: Ἄννα Χανδοῦ (32).

ΣΙΑΦΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Π. Γ. Τσιντζίρας (δύς).

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γ. Ἀν. Βορράς. Χρ. Α. Τσαγγαρόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ι. Καϊμακοῦδης, Καμαρωμένο Εὐξωνάκι, Ν. Ζ. Σπάλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδυνῶν δοθέν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Χαλκίδι, Ν. Ζ. ΣΠΑΛΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεργόσθη διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1 Αὐγούστου Πλεονάζον δρ. 1,10 διὰ τὸν προσεχὲς διαγωνισμόν.

Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»